

– Когато видях онова момиченце, ме обзеха едновременно нежност и меланхолия – признавам на своите приятели.

– Изпитала си копнеж – благо измърсва Куче. – Момиченцето е напипало онова кътче в сърцето ти, което си пазела скрито.

AMAI AME!!!

Rautatieasema

0 min ↔
3 min ←
4 min →

Järnvägsstation

Central Station

FalaFel

Пора обгръща муцулата ми с ръце и ме поглежда с разбиращи очи.

– Мисля, че Куче има право, Котенцето ми – казва той. – Пред тази сграда стоят четирима каменини мъже, които носят светлина. Онова момиченце беше твоят светлоносец. То ти подаде фенер, за да видиш за какво копнееш.

Пора потъна в размисъл. Изведнъж очите му блясват. Изтъмна се доволно като едър комат ръжен хляб.

– Проблемът с жилището е решен – ликува той. – Събирайте си партакешите!

Връщаме се към центъра на Хелзинки, под моста, където прекарахме предходните нощи. Там е нашето гнезденце: избелият юрган, под който са скрити няколко празни шишета.

Пора коленичи на земята и навива юргана на стегнато руло, после го завързва с канал. Пъхва трите празни шишета в една торба и натъква в джоба си някак и друга паничка и две лъжичи.

– Ето че събрахме всичките си вещи – отбелязва той. – Котенцето ми, ще понесеш ли малко този наш юрган?

Габнам го със зъби. Куче се поклаща на раменете на Пора, леко и сладичко, черната му козина лъщи, а сините му очи са зорки и любопитни.

Някой се откъсна от хорското гъмежило. Малко къдрокосо момиченце се навежда към мен и ме погалва зад ушите с две ръце. Ухае на близалка. Големият полилей на тавана зад него блести като корона.

– Ти къде живееш, кученцето ми? – пита момиченцето. – Имаш ли си дом?

Едва-що изникнало, то изчезва. Виждам как един възрастен го дръпва към себе си.

– Горкичкото кученце, няма си дом – чувам да казва момиченцето, преди да се изгуби в навалищата.

Нещо ме жегва в гърдите. Нещо, което ме изгълна едновременно с нежност и меланхолия.

– За случайните минавачи може да съм пияница – смее се той. – Или пиянде, пияндурник, пиянка. Хората остават доволни, като ме сложат в рамка и напишат от страни „Пияница“.

– Не искам да те затварят в рамка – отбелязвам аз.

– Образно казано – измъкна Куче и близна лапата си.

Котето на име Куче е много по-умно от мен. То разбира кога Пора говори буквално и кога – образно.

Куче се появи в живота ни в един слънчев пролетен ден. Случи се близо до пристанището край голямото море. Куче копнееше за приятел, а ние го приехме с отворени обятия. Така двамината станахме тримца:

Коте, Пора и Куче. Това са нашите имена. Ние сме приятели.

– Ако всички бяха приятели, светът щеше да е по-добро място за живеене – твърди Куче.

То знае, защото е видяло толкова много неща по широкия свят.

